

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Силвия Тачева

като разгледа докладваното от Петър В.. Сантиров Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100600144 по описа за 2022 година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК.

С присъда от 20.04.2021г., постановена от СРС, НО, 114-ти състав по НОХД № 2979 по описа за 2018 година, съдът е признал подсъдимия Б. С. С. за ВИНОВЕН за това, че на 15.08.2017г., около 09:00 часа в гр. София, ж.к. *****, приземен етаж, в офис на „С. Ф.Г.“ ООД се закарнал с убийство на Н. ИВ. Ш., като се насочил към него с отверка в дясната ръка, казал му неколkokратно „Внимавай, поръчан си“ и хвърлил към него стол, като това закарване е възбудило у Ш. основателен страх за осъществяването му - престъпление по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, поради което и на основание чл.54, ал.1 от НК го е осъдил и наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 /четири/ месеца, изпълнението на което е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК с 3 /три/ години.

С оглед изхода на делото и на основание чл.189, ал.3 от НПК, съдът е възложил в тежест на подсъдимия Б. С. С. направените по делото в размер на 1 686, 80 /хиляда шестстотин осемдесет и шест лева и осемдесет стотинки/ лева. Със същата присъда, съдът е осъдил подсъдимия да заплати на Н. ИВ. Ш. сумата от 2 400 /две хиляди и четиристотин/ лева, представляващи разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Срещу така постановената присъда е постъпила бланкетна въззивна

жалба от подсъдимия Б.С. чрез неговия защитник – адв. Г.Т., САК. В жалбата се сочи, че присъдата е неправилна, незаконосъобразна и несправедлива, като с нея се прави и искане за оправдаване на подсъдимия.

В допълнението към въззивната жалба от адв. Т. са изложени подробни съображения за неправилна интерпретация на доказателствените материали от съда и достигнати неправилни фактически изводи. Посочени са показанията на св. П.Б., които в по-голямата си част съдът е изолирал, което според защитата е неправилно, тъй като от болничния лист и предизвестieto за прекратяване на трудов договор е видно, че свидетелката е била в болничен преди да напусне работното си място, което от своя страна съществено разколебава версията за мотива на дееца, а именно влошените отношения между св. Б. и пострадалия Ш.. Твърди се, че подсъдимия и пострадалия се познавали, макар че съда е счел този факт за неотнoсим. Цялостно защитата отрича присъствието на подсъдимия на инкриминираната дата в офиса, където се е развил процесния инцидент. Посочват се показанията на св. С., който според защитата е заинтересован от изхода на делото, предвид влошените му отношения със св. П.Б., която живее на семейни начела с подсъдимия. Анализирaно е и разпознаването като годно доказателство, което според защита следва да бъде изключено от доказателствената маса. В заключение се твърди, че присъдата почива на предположения и се иска отмяната на атакуваният акт и поставянето на оправдателна присъда.

По делото е постъпило и писмено изложение (неподписано) от адв. Л.Д., защитник на подсъдимия С. в първоинстанционното производство, с което се подкрепя напълно въззивната жалба и са допълнени аргументи за нейната неправилност и необоснованост. Според адв. Д. така описаните от съда действия не покриват състава на престъплението по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, тъй като от обективна страна липсва реализирано изпълнително деяние, както чрез думи, така и чрез действия. Отново се определя, че присъдата почива основно върху показанията на пострадалия и на св. И. и Г. С.и, които не са очевидци на процесното събитие. Направен е подробен анализ на свидетелските показания и на противоречията в тях, които според адв. Д. са налице. В писменото изложение е взето отношение и по другите събрани по делото доказателства, като назначената от съда КСППЕ, която е определена като необективна, тъй като се базира на обвинителния акт, показанията на пострадалия и свидетелските показания на Г. и И. С.и, които от своя страна са преекспонирани. Посочено е нарушение на процесуалния закон, изразяващо се в нарушение на чл.137, ал.2 от НПК досежно съставянето на протокол за оглед, както и протоколът за разпознаване следва да бъде изолиран от доказателствената маса, предвид факта, че пострадалия и подсъдимия се познават от преди инкриминираната дата. В заключение адв. Д., моли въззивния съд да отмени изцяло осъдителната присъда и да оправдае Б.С. по така повдигнатото му обвинение.

Постъпило е и становище от повереника на пострадалия Ш. – адв. К., с

което е изразено съгласието с постановената присъда, както и определянето ѝ като законосъобразна, правилна, справедлива и постановена при спазване на материалния и процесуалния закон.

Въззивният съд по реда на чл.327 от НПК прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото, не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и експерти. В открито съдебно заседание въззивният съд е допуснал приемането на болничен лист на името на св. П.Б. и искане от същата за освобождаване от трудова дейност до управителя на „С. Ф.Г.“ ООД.

В хода по същество СГП моли на основание чл.336, ал.1, т.3 от НПК за оправдаване на подсъдимия, осъден с първоинстанционната присъда. Отбелязва, че от обективна страна действията на подсъдимия не са съставомерни по текста на чл.144, ал.3 от НК, доколкото думите „Внимавай, поръчан си“ не водят до категоричен извод, че пострадалия е поръчан да бъде убит, следователно тези действия и думи се определят като вменени от СРП.

Повереникът на частния обвинител – адв. К. моли да се постанови решение, с което първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, тъй като тя е правилна и законосъобразна. В заключение се претендират разноси и на настоящата съдебна инстанция, сходно на предходната. Частният обвинител поддържа казаното от адвокатата му.

Според адв. Т. атакуваната присъда е неправилна и несправедлива, като в допълнението към жалбата подробно са изложени съображенията за тези твърдения. Моли съда да оправдае подзащитния му, алтернативно за връщане делото за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Подсъдимия лично в своя защита споделя, че е изложил на първа инстанция писмена защита, както и че не може да отговаря за думи, които са му вменени. В последната си дума той моли да бъде оправдан.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба и допълнението към нея, както и изложените в съдебно заседание от страните, и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт намира следното :

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл.320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

След извършване на проверката от страна на настоящия въззивен състав, по отношение на редовността (допустимостта) на въззивната жалба, съдът пристъпи и към преценка по обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт.

Софийски Градски Съд, след като обсъди доводите в жалбите, както и тези изложени от страните в съдебното заседание и след като в съответствие с чл.314 от НПК служебно провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, като Районният Съд е изложил подробни и задълбочени мотиви в подкрепа на своите правни и фактически изводи. Районният съдия е обсъдил

доказателствата, посочил е причините, поради които кредитира едни доказателствени източници за сметка на други и е изпълнил задълженията си по чл.305, ал.3 от НПК. Производството пред контролирания съд е протекло по общия ред, като в хода на проведеното съдебно следствие са изяснени всички правно значими обстоятелства, свързани с времето и мястото на извършване на процесното деяние и неговия извършител, вкл. конкретно отправената закана с убийство. Съдът е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл.14 и чл.305, ал.3 НПК и е направил подробен анализ на доказателствените източници, които са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Решаващо значение е оказала съпоставката на гласните доказателствени средства с данните от писмените доказателства и становищата на извършените експертизи. По този начин първостепенният съд е получил увереност да не кредитира доказателствени средства, които съдържат информация извън възможната причинно-следствена последователност.

След извършен собствен анализ на доказателствената съвкупност настоящият съдебен състав установи следната **фактическа обстановка**, която не се различава от приетата от първата инстанция:

Подсъдимия Б. С. С. е с ЕГН: *****, роден на ***** в гр. Рудозем, българин, български гражданин, неосъждан, неженен, с висше образование, безработен, с постоянен и настоящ адрес гр. Рудозем, ул. *****

Подсъдимият С. живеел на семейни начела със св. П.Б., която работела в „С. Ф.Г.“ ООД като асистент и временно изпълнява и функциите на рецепционист във фитнеса на дружеството. Във връзка служебните й задължения св. Б. се запознала със св. Н.Ш., тъй като били колеги в горепосоченото дружество, но в процеса на работа отношенията между двамата се влошили както в служебен, така и в личен план. Последната се оплакала на подсъдимия за възникналите между нея и св. Ш. проблеми.

На 15.08.2017г. около 09:00 часа подсъдимия влязъл в офиса на „С. Ф.Г.“ ООД, намиращ се в гр. София, ж.к. ***** на приземния етаж, където се намирал Н. ИВ. Ш., който бил консултант към посоченото дружество. С. попитал пострадалия кой е и след като последния се представил, подсъдимия му казал „Ти си този, който прави проблеми. Внимавай, поръчан си.“, повтаряйки последните думи многократно. Същевременно С. извадил отверка, с която се насочил към св. Ш., който на свой ред отстъпил назад. Подсъдимия съборил принтер, намиращ се на едно от бюрата, взел оставения на бюрото на Ш. портфейл, извадил парите от него и ги изсипал на бюрото, след което взел и един офис стол, който захвърлил по пострадалия, но последният успял да отблъсне стола с лявата си ръка. Излизайки от офиса, С. бутнал един от мониторите в помещението и напуснал офиса. Пострадалият заключил вратата на офиса и се опитал да телефонира на лице с името Пламен, за когото знаел, че е бившия квартален полицаи. След неуспешно свързване с посоченото лице, св. Ш. се обадил на св. И. С., който е син на собственика на горепосочената фирма, а именно св. Г. С., както и на телефон 112 за да сигнализира за случилото се. На място пристигнал първо св. И. С.,

който заварил пострадалия Ш. уплашен и треперещ, както и със зачервена леви буза и ухо. След пристигането на полицейските служители в офиса дошъл и св. К.Н., който е също служител в горепосоченото дружество.

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство КСППЕ и от заключението на изготвената на съдебното следствие допълнителна такава на пострадалия Н.Ш. се установява, че същият е психично здрав, както и че отправените му заплахи са възбудили у него реален страх от осъществяването им.

Описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните гласни и писмени доказателства и доказателствени средства както следва :

Гласни : показанията на свидетелите Н. ИВ. Ш. /л.53-56 от СП/, Г. С. С. /л.60-62 от СП/, П.Т. Б. /л.62-64 от СП/, С.Н. /л.68-69 от СП/, И. Г.ев С. /л. 69-70 от СП/, Х.В. И.ов /л. 165-166 от СП/, В.Н.Т. /л. 166- 167 от СП/, прочетените и приобщени на осн. чл.281 от НПК показания от досъдебното производство и от части обясненията на подсъдимия /л. 88- 89 от СП/,

Писмени : заключенията на комплексните съдебно психологични и психиатрични експертизи, както и от останалите писмени доказателства и доказателствени средства по делото, справка за съдимост и др.

Настоящият съдебен състав възприема изцяло фактическите констатации на първостепенния съд, защото същите почиват на вярна и точна интерпретация на събраните гласни и писмени доказателства, ведно с експертните заключения и устните пояснения към тях. Всички тези доказателства в съвкупност разкриват и установяват по безспорен начин механизма на деянието и авторството на същото. СГС напълно възприема аргументирания анализ на доказателствените източници, подробно изложени в мотивите към присъдата, относно кредитирането на показанията на разпитаните по делото свидетели и фактите, изведени от тях чрез използване на правилата на формалната логика. Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани /в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012г. по НД № 1158/2012г., НК, III НО на ВКС/.

Настоящият съдебен състав намира, че действително, между събраните гласни доказателствени средства (показанията на пострадалия Н.Ш.) от досъдебната и съдебната фаза на процеса се наблюдават известни несъответствия досежно кога точно подсъдимият е изрекъл думите „Поръчан си. Имаш един месец да се махнеш от тук“, а именно преди да бутне монитора в офиса или след това, но същите са обясними с оглед с индивидуалните способности на всеки човек да възприема и пресъздава факти и обстоятелства след известен период от време, ведно с изострените

емоционални реакции към момента на конфликта. Това несъответствие обаче освен, че е преодоляно от първия съд, посредством приобщаване на показанията на свидетеля, депозириани в хода на досъдебното производство, но то в никакъв случай не разколебава убеждението на инстанциите по същество, че събраните гласни доказателствени средства, в обсъдените им части, са в достатъчна степен пълни и ясни, както и депозириани обективно и безпристрастно. Поради това, те представляват достатъчно стабилна доказателствена опора, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите. Най-напред от неговия разказ става ясно времето, мястото и развилия се инцидент на инкриминираната дата, след което става ясно, че деецът е бил непознат за пострадалия. Възраженията на защитата, че Ш. и подсъдимия се познавали преди процесното събитие се опровергава, както от показанията на самия пострадал, така и от показанията на св. С.. Хипотезата, че подсъдимия няма как да знае къде се намира офиса и къде да отиде да отправи закана, ако не познава св. Ш. е лишена от всякаква логика, предвид факта, че С. живее на семейни начела със св. П.Б., която е дългогодишен служител на дружеството. Първоинстанционният съд е счел, че факта дали пострадалия и подсъдимия се познават е неотнoсим към предмета на доказване, тъй като няма данни двамата да са имали личен контакт или каквито и да било взаимоотношения. На следващо място обаче има данни за влошените отношения между св. Б. и пострадалия, факт, който се потвърждава от показанията на всички свидетели, дори и от самата св. Б.. Житейски логично се явява, при подобна ситуация, пострадалия да помисли на първо място за хората, с които има влошени отношения, нещо повече от свидетелските показания става ясно, че и самата Б. е отправяла заплашителни закани към Ш.. Правилно първоинстанционният съд е дал вяра на показанията на св. Ш., имайки предвид освен логичния и последователен разказ, но и факта, че неговите показания са еднопосочни с тези на св. И. С. и св. С.Н..

Последните, макар и да не са преки очевидци на инкриминираното събитие, са възприели непосредствено след инцидента обстановката в офиса, както и психичното състояние на пострадалия. Еднопосочни в своите разкази са и двамата свидетели, че Ш. е бил видимо притеснен и разтревожен, дори треперил. На следващо място от техните сведения се потвърждава и факта, за конфликт от страна на Ш. и Б., както и на отправянето на заплахи от страна на същата към пострадалия. Имайки предвид, че св. И. С. е знаел за този конфликт и същевременно с това е познавал подсъдимия, житейски логично се явява при пресъздаден сходен образ с неговия да изрази предположение, че именно той е извършител на деянието. Следва да бъде пояснено в отговор на защитата, че дадените предположения за авторството от страна на свидетеля досежно самоличността на дееца на процесното събитие представлява една хипотеза, която следва да бъде обективно и всестрaнно изследвана, чрез предвидените в процесуалния кодекс способности за събиране и проверка на доказателства, и чрез визираните гласни, писмени и веществени

доказателствени средства. В принципен план няма проблем всички факти от предмета на доказване да бъдат доказвани с всякакви доказателства и доказателствени средства, вкл. свидетелски показания, доколкото съгласно изискванията на процесуалния закон доказателствата и доказателствените средства нямат предварително установена сила. Предвидените в НПК способности за установяването на данните по делото са равностойни по доказателствената им сила, стига да са събрани по реда на НПК и да са достоверни. Така, че не е от значение дали един подлежащ на доказване факт се установява с гласно доказателствено средство или с веществено доказателство, ако те са валидно събрани и проверени. В настоящия случай, за да формира извод за съпричастността на подсъдимия с инкриминираното събитие, въззивният съд подобно на контролирания, се довери на свидетелските показания на св. Ш. и св. И. С., така и на изготвения протокол за разпознаване, като по отношение на използваната агресивна реторика от подсъдимия намират доказателствена опора и в показанията на св. Ш.. С проявен юридически усет и при съобразяване с обстоятелството, че св. Ш. е пострадал от инкриминираното деяние, Районният Съд е интерпретирал твърденията му, които с висока степен на доказателствен интензитет обезпечават повдигнатото срещу подс. С. обвинение. Логично СРС е отчетел вътрешната устойчивост и последователност в разказа на пострадалия досежно възприетите и пресъздадени правнозначими за неправомерното поведение на подсъдимия обстоятелства, и съпоставянето на установеното чрез него с останалите доказателства по делото, очертава логичност и житейска правдивост на гласното доказателствено средство и предпоставя кредитирането му. Свидетелят Ш. в детайли и с изискуемата се хронология описва словесния конфликт между него и подсъдимия и отправената заплаха за живота му, както и последвалото си поведение и емоционално състояние - сигнализиране в полицията, емоционалната напрегнатост и притеснение за себе си. При положение, че показанията на св. Ш. не са фрагментарни, уклончиви, непоследователни или нелогични и се отнасят до факти, които той лично е възприел, а съгласно заключенията на двете КСППЕ свидетелят е със съхранени възприятно-представни възможности и няма проблеми с паметта и когнитивните процеси, няма процесуална пречка именно неговите показания да бъдат поставени в основата на осъдителната присъда. Това принципно положение е било съобразено от контролираната инстанция при анализа на заявеното от св. Ш. относно естеството на заплахата, съдържанието на отправните фрази и поведението на подсъдимия. За да се довери на свидетеля, съдът е отчетел, че при разпита му не са констатирани съществени непълноти, вътрешна несъгласуваност или логически противоречия.

Във въззивната жалба упорито се застъпва твърдението, че неправилно първоинстанционният съд е кредитирал с доверие показанията на св. Г. С., който е във влошени отношения със св. П.Б., а пък тя живее на семейни начала с подсъдимия и поради тази причина свидетелят е определен като заинтересован от изхода на делото. Настоящата инстанция не следва да се

съгласи с тези твърдения, които се явяват едно предположение, при все че показанията на този свидетел кореспондират, както с тези на останалите свидетели, така и с цялостния доказателствен материал. Сходно на св. И. С. и св. С.Н., Г. С. пресъздава разказаното му от пострадалия и ясно заявява, че той не е бил очевиден. Това предположение на защитата се явява една гола хипотеза, че на база влошени отношения с трети човек, св. С. би потвърдил версията на пострадалия, само за да бъде във вреда на защитната теза. Още повече следва да се отбележи в този ред на мисли, че свидетелят е дал своите показания, след като е бил предупреден за отговорността по чл.290 от НК, т.е. под страх от наказателна отговорност при дадени неверни показания, в качеството му на свидетел.

Настоящата инстанция подложи на стриктен анализ и свидетелските показания на П.Б. като отчете факта, че същата живее на семейни начала с подсъдимия и се явява заинтересована от изхода на делото, както и факта, че между нея и пострадалия е налице конфликт. Правилно първоинстанционният съд е кредитирал нейните показания отчасти, тъй като твърденията ѝ, че подсъдимия е бил през цялото време с нея в дома им в инкриминираното време остава изолирано от останалата доказателствена съвкупност. Сходно на предната, настоящата съдебна инстанция кредитира с доверие факта, че между нея и пострадалия Н.Ш. е имало влошени както служебни, така и лични отношения, също и че последната е споделила за тези си проблеми с подсъдимия С.. Въззивният съд приема и факта, че Б. е била в болничен, както и че същата е подала предизвестие за напускане от работното си място, но не открива причината, поради която защитата налага тези два факта като изключващи мотива на подсъдимия да извърши инкриминираното деяние. На първо място болничният лист на П.Б. доказва единствено, че същата е била с влошено здраве, но не и къде точно се е намирал подсъдимия в инкриминирания кратък период от време. На следващо място е искането за напускане на работното място, което само по себе си не разрешава зародения конфликт между св. Б. и св. Ш., тъй като той се базира и на лични несходства помежду им. Тези два факта не обозначават липсата на мотив у подсъдимия.

На следващо място съдът ще се спре на обясненията на подс. С., като намира решението на СРС да ги отхвърли в по-голямата им част за обосновано поради дискредитирането им от останалите доказателствени източници. Обясненията на всеки подсъдим могат да бъдат както годно доказателствено средство, така и средство за защита. Основно право на подсъдимия, закрепено в чл.55 от НПК, е да дава обяснения по всяко време и когато пожелае. Законодателят го е освободил от задължението да говори истината. В същото време на това право на подсъдимия кореспондира задължението на съответните органи да подложат изложеното от него на проверка, поради което достоверността им относно изложените факти от предмета на доказване се оценява на общо основание в светлината на всички други доказателства и доказателствени средства. Първоинстанционният съд е изпълнил това свое задължение, като аргументирано е приел, че обясненията

на подсъдимия в частта относно това, че не е бил на местопроизшествието и не е извършил нападението срещу св. Ш. представляват изолирана версия, целяща разколебаване на обвинителната теза. Макар и косвено, свидетелите С. и Нейков потвърждават версията на пострадалия, който непосредствено след инцидента е описал лицето, което е отправило закана. Лансираната от защитата теза и най-вече във въззивната жалба, че подсъдимия е бил при болната си приятелка П.Б., за която полагал грижи не се подкрепя от останалия доказателствен материал. Настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че най-подходящият начин да се депозират обяснения, съдържащи обективно несъществуващи обстоятелства, е именно чрез преплитането им със съществуващи такива, така че последните да придадат достоверност на първите и да се затрудни процеса по отсяване на едните от другите. Такъв подход е предприел в защитната си теза подс. С., като към отговарящи на обективната действителност факти, а именно влошеното здравословно състояние на св. Б. към процесния момент, се е опитал да вплете твърдението, че той не е присъствал на инкриминираното място в инкриминираното време, както и че процесните изрази са му вменени.

Сведенията, дадени от св. Х.И. и св. В.Т. са досежно извършеното процесуално действие разпознаване в качеството им на поемни лица, от които става ясно, че са присъствали на цялото действие, за което е бил съставен протокол, удостоверен с подписите и на двете поемни лица. Формално са спазени всички изисквания, предвидени от законодателя при провеждане на процесуалното действие по чл. 169-171 от НПК. Отношение към предмета на доказване по делото имат и приобщените от Районния Съд към доказателствената съвкупност писмени доказателства, които имат съществено значение за правилното изясняване на фактическата обстановка по делото. Въззивният съд не намери основание да изключи от доказателствената съвкупност събраните в хода на досъдебното производство и приобщени писмени доказателства по реда на чл.283 НПК, т.к. при извършената им служебна проверка не установи при тяхното събиране да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават изключването им от доказателствения материал по делото. Това е така, защото достатъчно ясно чрез тях се разкрива обективната истина във връзка с възникналия конфликт между св. Ш. и подсъдимия С., вкл. датата на деянието, както и предхождащите процесния конфликт отношения между св. Ш. и св. Б. от друга. От тях по един убедителен начин се затвърждава достоверността на данните, съдържащи се в кредитираните показания на разпитаните по делото свидетели, поради което съдът им се довери изцяло. Тук е мястото да се посочи, че първоинстанционният съд е отчел нарушението по чл.137, ал.2 от НПК при съставянето на оглед на местопроизшествие и коректно го е изключил от доказателствената маса, противно на твърденията в писменото изложение на адв. Д..

Събраните на двете фази на процеса писмени и гласни доказателства и

доказателствени средства, в това число и извършените експертизи, очертават една непротиворечива и логична верига от факти и обстоятелства, от които безпротиворечиво и по безсъмнен начин се установява както самото деяние и начин на извършване, така и авторът на същото в лицето на подсъдимия. Изречената от последния закана – „Внимавай, поръчан си“, ведно с телодвижението по насочване на отверка, към св. Ш., бутането на техника на земята, възприемането на тези обстоятелства от пострадалия, както и цялостната ескалация на спречкването, са от такова естество, което може да възбуди основателен страх от осъществяване на закана с убийство.

Правилно Районния Съд е преценил заключенията по изготвените от вещите лица съдебно психиатрични и психологични експертизи като пълни, обективни и безпристрастно дадени, т.к. чрез тях се установяват обстоятелства, свързани с действителното психическото състояние на св. Ш. към момента на процесния инцидент, поради което правилно същите са кредитирани от първия съд, като детайлно са анализирани и съпоставени, вкл. с допълнителните съображения, изложени от вещите лица в открито съдебно заседание. Правилно Районният Съд е приел наличието на основателен страх у св. Ш., като обосновано е отхвърлил доводите на защитата в обратна насока.

Така обсъдените експертни заключения са изготвени от вещи лица със съответната специалност, като са обективни и обосновани, поради което според настоящата инстанция законосъобразно СРС е извел и въз основа на тях фактическите и правните си изводи.

С оглед на всичко изложено въззивният съд прие, че фактическите и доказателствени изводи на проверяваната инстанция относно конкретните параметри на поведението на подсъдимия С., а оттам и правната оценка на действията му се явяват обосновани. При правилно установената фактическа обстановка първата инстанция е направила законосъобразни правни изводи, като е признала подсъдимия за виновен в извършването на престъпление по чл.144, ал.3 вр.ал.1 от НК.

Престъплението по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, предвид систематичното място, където се намира (раздел V – „Принуда“, глава II на НК – ”Престъпления против личността”) закриля от противоправни посегателства личната свобода на гражданите. С реализирането на това престъпление от дееца се цели промяна на поведението и действията на заплашения, въпреки волята му, в желаната от дееца насока. За осъществяване му се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е приета от лицето и би могла да възбуди основателен страх от осъществяването. Съгласно задължителна за съда съдебната практика, не е необходимо тези заплахи да са възбудили такъв страх у лицето, срещу което са отправени, а само да са били в състояние да възбудят основателен страх, че закана може да бъде осъществена. В този смисъл е и ТР № 53/1989г. на ОШК на ВС, в което се приема, че за

съставомерността на деянието по чл.144, ал.3 от НК, законът не изисква към момента на извършването му - отправянето на закана с убийство, у дееца да има оформено решение за неговото изпълнение, нито да е действал с годно средство и при условия, при които резултатът реално може да настъпи.

Факт е, че въпросът за наличието на „основателен страх“ в смисъла на чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, е чисто юридически, а не експертен. Изводите си за изпадане на пострадалия в това състояние, СГС също направи не само въз основа на съдебно-психиатричната експертиза и устните изложения на вещите лица, а и след като даде съвкупна оценка на всички данни от значение за изясняване на това обстоятелство. Налице е вербално психическо въздействие върху пострадалия Ш., съпроводено и с насочването на отверка, както и агресивно поведение от страна на подсъдимия, които обстоятелства, преценени комплексно, обективно са застрашили правно-защитната му сфера. Отправените от С. реплики са натоварени със застрашителен потенциал, подсилен и от самото му поведение, което е подсилило интензитета на заплахата посредством насочването на отверка към пострадалия. Несъмнено правилно Районният Съд е заключил, че фразата „Внимавай, поръчан си“, повторена неколkokратно и придружена с насочване на отверка към св. Ш., са били годни да предизвикат основателен страх за осъществяване на закана. Преценката е винаги конкретна и определена с оглед възприемането на адресата.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав също прие, че св. Ш. е преживял страхови реакции, свързани с опасения от посегателства върху живота си, като емоционалният стрес е резултат от поведението на подсъдимия С. и от извършените от него действия и произнесени фрази, обективиращи закана. Такава ситуация нормално-психологически не само предизвиква у индивида преживявания на страх, а покрива и юридическия критерий на понятието „основателен страх“.

Както правилно е посочил Районният Съд от субективна страна подсъдимият е извършил престъплението при форма на вина пряк умисъл, тъй като същият е съзнавал, че отправя към пострадалия - закана с убийство, предвиждал е, че закана ще бъде възприета от него и е годна да възбуди основателен страх от осъществяването ѝ, като е целял именно това, като без значение за субективната страна на деянието са конкретните причини, които са довели до отправената закана.

По вида и размера на наказанието :

Въззивната инстанция изразява съгласие с първата такава и по отношение на индивидуализацията на наказанието за посоченото престъпление по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, извършено от подсъдимия С.. За престъплението по чл.144, ал.3 от НК законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода за срок до шест години, като не е предвиден минимален размер. В съответствие с регламентираният принципи на установеност и индивидуализация на наказанието, и при спазване на предписаните в чл.36 от

НК цели за поправително, предупредително и възпитателно въздействие е диференцирана наказателната отговорност на подсъдимия. При правилна оценка на събрания доказателствен материал и на установената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е индивидуализирал наказанието на подсъдимия, като е приел, че следва да го определи при условията на чл.54 от НК, поради отсъствието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обусловят приложение на чл.55 от НК.

Наложената санкция в размер на 4 /четири/ месеца „лишаване от свобода“, с приложение на института на чл.66, ал.1 от НК е справедливо отмерена при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, след извършена подробна оценка на тежестта на извършеното престъпление и личността на дееца. Правилно като смекчаващо обстоятелство е отчетено чистото съдебно минало на подсъдимия, продължителността на съдебния процес не по вина на подсъдимия и най-вече мотива за извършване на престъплението, а именно да защити жената, с която живее във фактическо съжителство. Като отегчаващи такива, съдът е отчетел коректно времеви интервал, а именно светлата част на денонощието, както и място, на което е било извършено деянието, а именно служебно помещение.

Правилно и обосновано СРС е приел, че в случая изпълнението на наказанието следва да бъде отложено за срок от 3 /три/ години. Настоящата инстанция счита, че този срок, предвид потенциалната възможност от привеждане в изпълнение на отложеното наказание, ще съдейства за постигане целите на индивидуалната и генералната превенция и за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия С..

По разноските :

С оглед изхода на делото СРС правилно е възложил направените по делото разноски в тежест на подсъдимия.

Предвид изложеното до тук и с оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди изцяло. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения същата следва да бъде потвърдена, а въззивната жалба - оставена без уважение като неоснователна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XVII-ти въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 20.04.2021г. по НОХД № 2979/2018 г. по описа на СРС, НО, 114-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____